

του και παραμελεί την οικογένειά του, η οποία διαμαρτύρεται κ' έτσι κάθε μέραν έχουν γκρίνιες και τσακώματα και σε μία στιγμή παραφοράς πέφτει χάρου αναισθητός. Η μάνα του τότε μετνοεί και αποφασίζει κατά την συμβουλήν των γειτόνων αρμένιδων και δέν του ξαναμιλάει για δουλειά και για μέλλον και έτσι τόν αφήνουν ήσυχο στό δρόμο του.

Αλλ' ο Πέτρος δέν είνε κακός άνθρωπος, είνε μόνον άτυχός, μοιάζει σαν τή πεταλούδα που θαμπώνεται από τό πολύ φώς, και έτσι θαμπωμένος από τή θεωρία είνε ανεπιτήδεις για δουλειά. Κινεί λοιπόν τή λύπη στην 'Ανέτα, η οποία λέει γλυκά λογάκια γι αυτόν στην αδερφή του και κατά σύμπτωση τά άκούει βγαίνοντας απ' τήν κάμαρά του κι' αυτός. Ύπαίχει χωρίς να τό καταλάβη τήν 'Ανέτα, μεταβάλλεται δε σε πρακτικόν άνθρωπο, ζητάει να έργασθῆ και να νυμφευθῆ τήν 'Ανέτα. Η μάνα του που είχε σχηματίσει καλήν ιδέα για τό κορίτσι, και η αδερφή του, μια ανοιχτόκαοδη και γεμάτη ζωή κ:πέλα, άκούγουν με μεγάλη ευχαρίστηση τή γνώμη του και χαίρουνται. Αλλά έρχονται οι Κούρδοι, όχι οι Κούρδοι της 'Αρμενίας με τά γιατζίγια και τίς μπαγιονέτες, αλλ' οι ξευγεμισμένοι Κούρδοι με τό άθος στην μπουτουιέρα, οι λωποδύτες της τιμής εκείνοι που δέν κόβουν κεφάλια, αλλὰ φτερά, τά φτερά της εύτυχής και των άνείρων. Έίνα; από αυτούς είναι και ο εξαδέλφος του Βάσος που καταχράστηκε τήν άδυναμία της 'Ανέτας και κουμμένο; μια βραδιά, από κάτω από τό κρεβάτι της, της έκλεψε τή τιμή της.

Όταν δε ο Πέτρος βγαίνει τά χαράματα για να τονοδέψη τους 'Αρμένιδες φίλους του που φεύγαν, στον Πειραιά, βλέπει να βγαίνει εκείνη τήν ώρα και ο εξαδέλφος του από τό απέναντι σπητι της 'Ανέτας τόν κυνηγάει και τόν προφτάνει μες τό σπητι του, που τρύπωσε εκείνος για να κρυφθῆ. Τόν άρπάζει να τόν πνίξῃ, αλλ' εκείνος υπερασπίζετα; μ' ένα πιστόλι. Έκεινη τήν στιγμήν έρχεται και η 'Ανέτα, κλαίοντας και ζητώντας συγχώρηση για τό κακό που έπαθε χωρίς να τό θέλη.

Όταν μένει μόνη η οικογένεια του Πέτρου σκέπτεται τί θα γίνει και αποφασίζουν ο Πέτρος να ακολουθήση τή γνώμη που θα τόν συμβουλέψουν οι 'Αρμένιδες. Αυτοί, των οποίων τίς ιδέες και τύχες διηγείται στη μάνα του και στην αδερφή του, με τήν πάλη για τήν έλευθερίά και εύδαιμονία των άτόμων, επί τέλους κινούν τήν συμπάθεια της οικογενείας του Πέτρου. Βγαίνει λοιπόν αυτός να ξεπροβάλλη τους 'Αρμένιδες και ο θεατής ο οποίος γνωρίζει εκ των προτέρων τί γνώμη θα δώσουν, καταλαβαίνει ότι θα γυρίση ο Πέτρος φέρνοντας στο μπράτσο του και τό φτωχοκόριτσο εκείνο που αγάπησε και αγχπάει ακόμα, τήν τιμή και τήν ύπαρξη του οποίου επήρς ο Τζέν-λεμαν εκείνος Κούρδος των αΐθουσών Σιρ Βάσος.

Η έκτέλεση έγινε με πολλή έπιτυχία και ο κόσμος καταχειροκρότησε και τό έργο και τους ήθοποιούς.

ΒΑΛΛΕΝ-ΣΤΑΪΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 21 ΑΠΕΝ-ΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τά ανώδστερα άνθη.—Οί πλουσιώτεροι στέφανοι.—Αί καλλιτεχνικώτεροι άνθοδέσμαι.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Κασιδάκις. Γιατί, κύριε, να λέμε ανύχια, πόδια και να μη λέμε ανύχες, πόδες; αϊ, γιατί; **Μαλλιαρός.** Ρωτάς γιατί; Νά, γιατί! Γιατί οι άνυχες θυμίζουν τους άνυχας του Μιστριώτη, κι' οι πόδες τους πόδας του Χατζιδάκειος.

Μιστριώτης. Έσύ, Χατζιδάκι, βλέπω και μιλάς για τή γλώσσα των σκλονιδών. Δε μου λές τί θα πει σκλονί; Γιατί εγώ σκλονί μαλόνι άκουγα, αμα τί πράμα ήτανε εν ήζερα.

Χατζιδάκις (βήχοντας). Σκλονί θα πῆ μέρος όπου μπαίνουν όσοι έχουν τρόπους, όχι όσοι ξέρουν υπερσυντελικούς.

Μιστριώτης. Και πώς έμαθες εν τή γλώσσα τους;

Χατζιδάκις (ξεροβήχοντας, επειδή άπορία ψάλτου βήξ).

Μιστριώτης. Κι' από που παράγεται τό σκλονί δε μου λές;

Χατζιδάκις (ξεροβήχώντας πάλι). Παράγεται.... παράγεται.... Στάτου να δεις.... (ορώνει στο πάτωμα). Νά....

Μιστριώτης. Καλά λέτε, από τό σάλιο.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κκ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλούνται άπαντες οι κ. κ. υδροληπται οι καθυστερόντες οίουδήποτε παρελθόντος έτους ως και του τρέχοντος τό αντίτιμον του ποσίου ύδατος όπως προσέλωσιν ανυπερθέτως εντός της τρεχούσης έβδομάδος και καταβάλωσι τήν οφειλήν των, καθ' όσον εν έκκντία περιπτώσει θέλει άποκοπή ή διαχέτευσις του ύδατος.

Αθήναι, τῆ 24 Σεπτεμβρίου 1903.

(Εκ του γραφείου του δήμου Αθηναίων)

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κόλλο κι' αυτό του θεατρώη της «Ομοιοίας» να παίξῃ τους «Κούρδους» του Καμπύση.

— Για να δείξη πως υποστηρίζει τή σύγχρονη φιλολογία μας.

— Αν δέν έπαιξα τό δράμα του Παλαμά, θα μῆς πῆ, παίξω όμως τό δράμα του Καμπύση. Τι άλλο θέλετε; ρ

— Τιποτε! Μόνο θέλουμε να τόν ρωτήσουμε γιατί δέν τό παιξε τόσο καιρό, παρὰ φυλάξε να τό παιξῆ τώρα, άπάνω στο ξεσκάπημα που έπαθε με τήν «Άλκηστις»;

— Να δῆτε και τί θα συμβῆ. Αν πατύχουμε οι Κούρδοι θα πῆ πως τους διώρρωσε αυτός και έπέτυχαν.

— Αν άποτύχουν, θα φωνάξη πως τό δράμα δέν είνε φτιασμένο για τή σκηνή.

— Από τέτοια τερτίπια μῆς έχει συνηθίσει.

— Όταν έπράκειτο ναποκαλυφθῆ ο άνδράντας του Σολωμού στη Ζάκυνθο, η έπιτροπή είχε προταλέσει και τόν κ. Ψυχάρη να πάη στην Ζάκυνθο και να μιλήσῃ.

— Ο κ. Ψυχάρης έμποδίστηκε.

— Έστειλε όμως ένα γράμμα στην έπιτροπή, που μιλάει μέσα σ' αυτό φωτεινότατα για τόν μεγάλο μας ποιητή και χαρακτηρίζει τό έργο του.

— Το γράμμα του έδημοσιεύτηκε στην «Έκθεσι των πεπραγμένων» που έτύπωσε η Έπιτροπή.

— Θα τό δημοσιεύση κι' ο «Νουμάς» στο φύλλο της άλλης Κυριακής.

— Όσο περισσότεροι Ρωμηοί τό διαβίσουν, τόσο καλλίτερα

— Λέει τόσα πράγματα μέσα σ' αυτό και τα λέει

τόσο καλά ο διακεκριμένος εν Γαλλία λόγιος καθηγητής» όπως τόν άποκαλεί η κ. Κεντρική Έπιτροπή επί της εκατονταετηρίδος του Σολωμού.

— Και μια παρατήρησι, έτσι για τόν τύπο:

— Την έκθεσι της δέν ήμπορούσε να τήν γράψῃ σ' ανθρωπινώτερη γλώσσα, από σεβασμό τουλάχιστο τῆ μημή του ποιητού που έγραψε τόν θάνατο εκείνο «διάλογο» για τή γλώσσά μας;

— Τι να γερύη όμως κανένας φύλλο; στ' άζερα, αφού η έπιτροπή έπροτάλεσε και τόν κ. Μιστριώτη να μιλήσῃ για τόν Σολωμό!

— Και μιλήσε η μελικέτης καθηγητής «προσενηκόν τας νεομισθίνας θυτίας τῆ μεγαλοφυΐας της νεοτέρας 'Ελλάδος».

— Το άρθρο του αγαπητού μας συναδέλφου κ. Γ.μ. Σταθ. που δημοσιεύσαμε σήμερα, δέν θάνα; και τό τελευταίο.

— Είχε τήν καλωσύνη να μῆς υποσχεθῆ τήν ταχυτική συννογραφία του.

— Περικό να σῆ; ποιῆς ποσο μῆς εύχαριστεί αυτό.

— Ο κ. Σταθόπουλος με τα τελευταία ζωντανώτατα άρθρα του στην «Ακρόπολις» έδωκε κῆτι αλύπητης βοουδουλίας σε μερικῆς σῆλεις της κοινωνία μας, που δα μῆινουν αληθιμόντες.

— Έχει τήν φύγωσι κι' αυτός να λέη τα τόκα-τόκα.

— Αποδειξι τρανή πως αν τόν καταραστή ποτέ ο διάολος και βγάλη εφημερίδα δική του, δέν ήμπορήσῃ τήν πρώτη κυκλοφορία, η οποία, καθως τό ξέρουμε, με Μουρούζηδες και με Χαλιμάδες άποχτιέται.

— Η κ. Παδοβίχη, δεκαπέντε μέρες τώρα δίνει τήν τελευταία της παράστασι.

— Δέν λέμ. πως μῆς ενουλει η περίπτωση καλλιτέχνης που δέν της κάνει καρδιά να φύγη από τήν πόλι μας.

— Εν τούτοις ήμπορούσε και να μείνη στο θέα; εδω, χωρίς να μας κόβει τῆ γολή κάθε μέρα με τήν τελευταία της

— Φαντασθῆτε, αν μῆς άχίτη τέτοιες φοβέρας και η «Νέα Σκηνή»!

Ο ΙΔΙΟΣ

Η Κοινή Γνώμη

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ

Άκούτε τώρα και τά ανυμφισθότητα, πολιτικά νέα της τελευταίας εβδομάδας.

Δεκατρείς φορές διελύθη η Βουλή κι' άλλες τόσες έμεινεν αδιάλυτη.

Δέκα φορές διεσπάρθη η συμμαχία Δελιγιάννη-Ράλλη και είκοσι φορές έστηρίχτηκε στερεώτερα. Είκοσι τόσες φορές έχόλιασε ο κ. Σιμόπουλος με τόν κ. Θεοτόκη και σαράντα φορές τῆφταιζαν κ' είνε μέλι γάλα.

Τι κρίμα να μῆν περιορίζονται μερικῆς εφημείδες τῆ ανυμφισθότητα κατωρθώματα του πύργου προς Μουρούζη, αλλὰ να πλώνουνται και σ' άλλα ζητήματα και να μῆς φουσκάνου με αέρα!..

ΚΟΪΑΝΟ

Ο ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

Φίλτατε κ. Διευθυντά

Έχει η δέν έχει συγγενείς έδω ο τόσον άτυστόλως διαπομπευόμενος εις τας στήλας των εφημερίδων Μουρούζης;

Έχει βαθίως, κ' έχει συγγενείς από τα πρώτα 'Ελληνικά σπῆτια. Πως λοιπόν οι συγγενείς αυτοί δέν διαμαρτύρονται δια τό ρεζιλίκι που παθαίνει ένας ίπποτικώτατος, άγγελόψυχος και άτυχής εξ άλλου Έλλην αξιωματικός, ο φέρων ένα από τα πλέον τιμημένα και άτιπια δώματα του Έλλη νισμού, ο οποίος μόνον και μόνον διῆτι κατεδικάσθη εις έκαυτίαν έξορίαν, υποχρεώθηκε να τροφοδοτῆ τους αναγνώστας δύο τριών εφημερίδων, προυντα